

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa I. S.A. w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 listopada 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego przesądzenia, czy korzyścią uzyskaną przez finansującego w rozumieniu art. 709¹⁵ k.c. i przy zachowaniu standardów należytej staranności właściwych dla profesjonalisty, wynikających z art. 355 k.c. – będzie każdorazowo kwota faktycznie uzyskana ze sprzedaży przedmiotu umowy leasingu (choćby ta kwota była rażąco zaniżona w stosunku do wartości sprzętu, obowiązującej w chwili zwrotu), z odsunięciem na dalszy plan wynikającego z art. 354 § 2 k.c. obowiązku zachowania lojalności wobec dłużnika, a także bez badania realnych możliwości uzyskania za sprzedaż najwyższej z możliwej do uzyskania (godziwej) ceny.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Twierdzenia skarżącego nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Po pierwsze w orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że w razie sprzedaży przedmiotu leasingu po rozwiązaniu umowy korzyść leasingodawcy, o której mowa w art. 709¹⁵ k.c., wyznacza cena uzyskana z tej sprzedaży (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r., V CSK 566/12, OSNC 2014, nr 10, poz. 102, z dnia 18 lutego 2015 r., I CSK 64/14, OSNC-ZD

2016, nr C, poz. 38, i z dnia 7 lutego 2019 r., II CSK 9/18, nie publ.). Obowiązuje przy tym założenie, że leasingodawca przy dokonaniu sprzedaży ma obowiązek dochować należytej staranności stosownie do wymagań wynikających z art. 355 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2016 r., I CSK 649/15, nie publ.). W sprawie ustalono w toku postępowania, że powódka dochowała należytej staranności podczas sprzedaży przedmiotów pochodzących z umowy, a pozwany nie wykazał prawdziwości twierdzeń dotyczących zaniżenia ceny sprzedaży.

Po drugie, pytanie skarżącego zostało zredagowane w sposób odbiegający od istoty przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zaprezentowana w skardze argumentacja powinna mieć charakter ściśle jurydyczny, a nie odnosić się do dokonywanej w sposób fragmentaryczny i subiektywny oceny zgromadzonego w sprawie materiału procesowego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.